

El oficial y el espía

Títol original: *J'accuse* **Direcció i guió:** Roman Polanski **País:** França **Durada:** 126 min **Any:** 2019 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Jean Dujardin, Louis Garrel, Emmanuelle Seigner, Grégory Gadebois, Hervé Pierre, Wladimir Yordanoff, Didier Sandre, Melvil Poupaud, Eric Ruf, Mathieu Amalric, Laurent Stocker, Vincent Pérez, Michel Vuillermoz, Vincent Grass, Denis Podalydès, Damien Bonnard, Raphaël Caraty, Clément Jacqmin, Pierre Léon Luneau, Michèle Clément, Yohan Renier, Romain Lehnhoff **Música:** Alexandre Desplat **Fotografia:** Pawel Edelman **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 01/01/2020

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en castellà / Versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

El 1894, el capità francès Alfred Dreyfus, un jove oficial jueu, és acusat de traïció per espia per a Alemanya i condemnat a cadena perpètua a l'illa del Diable, a la Guaiana Francesa. Entre els testimonis que van fer possible aquesta humiliació hi ha el coronel Georges Picquart, encarregat de liderar la unitat de contraintel·ligència que va descobrir l'espia. Però quan Picquart s'assabenta que es segueixen passant secrets militars als alemanys, s'endinsarà en un perillós laberint de mentides i corrupció, posant en perill el seu honor i la seva vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

VENÈCIA 2019: Roman Polanski signa una bonica pel·lícula sobre el cas Dreyfus, amb una altra esplèndida interpretació de Jean Dujardin en el paper d'un home disposat a treure la veritat a la llum

Roman Polanski ni tan sols ha acudit al Festival de Cinema de Venècia però ha captat tota l'atenció. La seva nova pel·lícula, *El oficial y el espía*, sobre el cas Dreyfus es projecta a la Secció Oficial. Quan es va anunciar la seva participació en la competició, van començar les crítiques. Hi ha qui creu que Polanski hauria de ser relegat a l'estatus de pària perquè va fugir dels Estats Units el 1978, hores després de ser sentenciat per delictes sexuals. La temperatura va pujar quan la presidenta del jurat, **Lucrecia Martel**, va dir que no aniria al sopar celebrat en honor a la pel·lícula. S'han dit tantes coses sobre Polanski i el que ha passat als Estats Units que resulta difícil separar la veritat de la ficció.

D'aquesta manera, si guanyés el Lleó d'Or, hauríem de discutir si és la millor pel·lícula en diversos anys del director nascut a Polònia. **Robert Harris**, que va treballar amb Polanski a *El escritor*, ha escrit un excel·lent guió, que comença amb la sentència de Dreyfus, abans que la investigació se centrés a aclarir el nom del capità francès.

Jean Dujardin probablement està vivint el seu millor any al cinema. Amb una actuació diferent però igual d'astuta que a *Le Daim*, on interpretava un aspirant a director de cinema obsessionat amb la moda, dona vida a Georges Picquart, cap de la unitat militar contraintel·ligent de França a finals del segle XIX. És una interpretació física on fa servir el seu pes per donar una mica de serietat a aquest agent que acaba de ser ascendit. Els seus passos sonen fermes la primera vegada que el veiem però, a mesura que avança la pel·lícula, es debiliten. Els escenaris són immaculats. És una pel·lícula amb una estructura clàssica on els diners son a la pantalla.

Picquart arriba a la seva nova feina en la contraintel·ligència amb curiositat per veure l'expedient del capità jueu Alfred Dreyfus (**Louis Garrel**), sentenciat a viure presoner a l'illa del Diable, acusat de vendre secrets militars a Alemanya, el gener de 1895. Aviat, Picquart descobreix que els controls i balanços del seu departament són deficients i que l'arxiu utilitzat per incriminar Dreyfus no és concloent. Picquart lluita per provar la innocència de Dreyfus però descobreix que molts en l'administració francesa prefereixen la mentida.

La batalla d'un home contra el sistema és la preferida dels directors. A *El oficial y el espía*, Picquart s'enfronta a homes que volen protegir la seva pròpia reputació, a un país que ha de semblar immaculat i a una administració que aparenta ser "santa". El desig de semblar irreprotxable és tan fort perquè el grau de corrupció i nepotisme és alt.

Polanski dirigeix amb fermesa. Les escenes del judici són impressionants. La relació entre el solter Picquart i Pauline Monnier, que està casada amb un oficial d'alt rang, desperta interès sense anul·lar la història principal. Polanski sap que la vida privada i les indiscrecions personals poden tornar-se en contra de la reputació d'una persona. Aquí ho utilitza de forma eficaç per mostrar que el xantatge és una tàctica popular en l'espionatge.

És una pel·lícula ben explicada que, ocasionalment, queda atrapada en la sensació de la seva pròpia importància; però està ben feta i Dujardin està magnífic.

Kaleem Aftab – Cineuropa.org